

เรียน ท่านผู้บริจาค

ท่านคงจะเห็นด้วยกับผมว่า การศึกษาเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ และส่งผลต่อพัฒนาการของเด็กอย่างมากมาย อีกทั้งยังมีผลกระทบต่อการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทย เพราะการศึกษาทำให้เด็ก ๆ มีความรู้และทักษะเพื่อพัฒนาตนเองให้เติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่มีศักยภาพ และเติบโตควบคู่ไปกับการพัฒนาประเทศของเรา นอกจากนี้การศึกษาช่วยขจัดปัญหาด้านแรงงานเด็ก การค้ามนุษย์และการแสวงประโยชน์ทางเพศกับเด็ก และยังเป็นอาวุธที่มีประสิทธิภาพในการต่อสู้กับการแพร่ระบาดของเอชไอวี/เอดส์ และโรคอื่นๆ อีกด้วย กล่าวโดยสรุปคือการให้การศึกษาแก่เด็กนั้นช่วยเสริมสร้างความมั่นคงระยะยาวทางด้านสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง และยังเป็นรากฐานสำคัญที่จะช่วยให้ประเทศไทยประสบความสำเร็จบนเวทีโลกได้

อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบันยังมีเด็กอีกมากที่ยังไม่ได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานที่มีคุณภาพ ทำให้ต้องเสี่ยงต่อการถูกเอารัดเอาเปรียบจากการใช้แรงงานเด็กทั้งในตลาดแรงงานตามท้องถิ่น อุตสาหกรรมประมง โรงงาน และธุรกิจทางเพศ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ส่งผลให้เขาไม่สามารถหลุดพ้นจากความยากจน ดังนั้นการให้การศึกษาแก่เด็กทุกคนจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง และควรจะเป็นสิ่งที่อยู่ในแผนพัฒนาประเทศไทย

ยูนิเซฟได้ทำงานเพื่อเรียกร้องสิทธิและความเป็นอยู่ที่ดีของเด็กในประเทศไทยมาเป็นเวลา 60 ปี เราเชื่อว่าการลงทุนทางการศึกษาเป็นการลงทุนที่คุ้มค่าที่สุด โครงการ จัดการศึกษาแก่เด็กชาวเขาในจังหวัดแม่ฮ่องสอนเป็นหนึ่งในโครงการต้นแบบของยูนิเซฟ ซึ่งเริ่มต้นขึ้นในปี พ.ศ. 2548 ด้วยการทำงานร่วมกับสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัด แม่ฮ่องสอน เขต 1 จากการสำรวจเราพบว่าความห่างไกล และการคมนาคมที่ไม่สะดวกในจังหวัดแม่ฮ่องสอน ทำให้เด็กไม่สามารถเดินทางไปโรงเรียนที่อยู่ห่างไกลจากบ้านได้ การสร้างโรงเรียนหรือการจัดหาครูที่จะสอนในแต่ละชุมชนนั้นทำได้ยากเช่นกัน และจากผลสำรวจเพียงแค่นี้ 1 อำเภอพบว่ามีเด็กมากกว่า 1,000 คน ที่ไม่ได้เข้าเรียนเลย คณะทำงานและยูนิเซฟจึงตัดสินใจว่าเด็กชาวไทยภูเขาเหล่านี้ไม่สามารถมาโรงเรียนได้ เรานำโรงเรียนไปให้พวกเขาเอง จึงมีการสร้างโรงเรียนขึ้นมา 17 แห่ง จากความช่วยเหลือของแต่ละชุมชน ซึ่งแต่ละโรงเรียนมีเพียง 2-3 ห้องเท่านั้น ปัจจุบันมีเด็กที่เข้าเรียน 470 คนและมีครูผู้สอน 41 คน ซึ่ง 17 คนเป็นครูชนเผ่า ที่พูดได้ทั้งภาษาไทยและภาษาชนเผ่า การบริหารจัดการของโรงเรียนทำโดย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดแม่ฮ่องสอน เขต 1

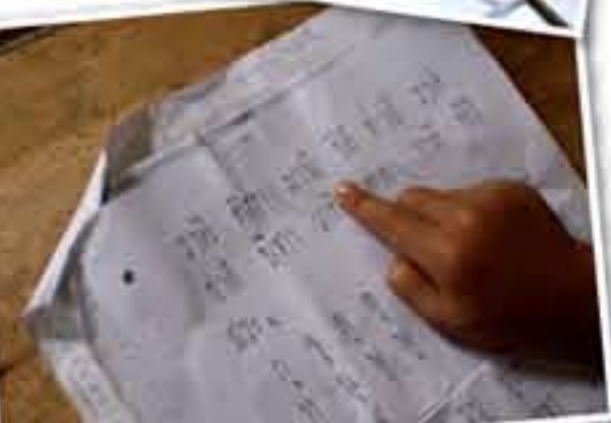
เนื่องจากพื้นที่และจำนวนครูที่จำกัดของโรงเรียนทั้ง 17 แห่งนี้ เด็กๆ จากหลายชั้นเรียนจึงต้องเรียนในห้องเรียนเดียวกันบ่อยๆ ช่วยกันทำความสะอาด และเตรียมอาหารมาเอง ในช่วงฤดูแล้ง เด็กๆ ที่เรียนอยู่ในโรงเรียนใกล้กับชายแดนไทย-พม่าจะมีบทเรียนที่สำคัญอีกอย่างหนึ่ง คือการซ่อมทอผ้าในกรณีที่มีการสู้รบกันในพื้นที่ ถึงแม้สภาพแวดล้อมในการเรียนรู้ว่าจะไม่ดีเทียบเท่ามาตรฐานทั่วไป เด็กๆ และพ่อแม่ของพวกเขาต่างกระตือรือร้นในการเรียนอย่างมาก รวมถึงสมาชิกในชุมชนต่างให้ความร่วมมือและอาสาที่จะช่วยเหลืออย่างเต็มที่

เป้าหมายเบื้องต้นของโรงเรียนชาวเขาคือการทำให้เด็กนักเรียนอ่านเขียนภาษาไทยและคิดเลขได้ เพื่อที่พวกเขาจะสามารถสื่อสารกับคนอื่นหรือหาเลี้ยงชีพได้ เมื่อพวกเขาเติบโตขึ้น นอกจากนี้พวกเขายังได้รับการสอนให้ใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างรู้คุณค่า และให้ช่วยกันรักษาวัฒนธรรมและประเพณีท้องถิ่นอันดีงามไว้อีกด้วย

ปัจจุบันประมาณร้อยละ 30 ของนักเรียนที่จบจากโรงเรียน 17 แห่งนี้ เข้าเรียนต่อในระดับมัธยมศึกษา ซึ่งยูนิเซฟเชื่อมั่นว่าตัวเลขนี้กำลังเพิ่มขึ้น เนื่องจากความตั้งใจของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดแม่ฮ่องสอน เขต 1 กับการที่พ่อแม่ให้ความสำคัญกับการศึกษามากขึ้น นอกจากนี้มีเด็กบางคนวางแผนที่จะ เข้าเรียนในระดับอุดมศึกษา แลกลับมาเป็นครูในหมู่บ้านของตนอีกด้วย โครงการให้การศึกษาที่ประสบความสำเร็จเช่นนี้เป็นเพียงตัวอย่างหนึ่งของการที่เด็กทั่วประเทศไทย ได้รับประโยชน์จากการบริจาคเงินของท่านเพื่อสนับสนุนการทำงานของยูนิเซฟ

อย่างไรก็ตาม ยังมีสิ่งที่ท้าทายต่อสิทธิและความเป็นอยู่ที่ดีของเด็กๆ ในประเทศไทยที่ยังต้องการการแก้ไขอย่างเร่งด่วนอีกมาก อาทิ การให้เด็กได้เข้าเรียน ตามเกณฑ์อายุที่เหมาะสมและการปรับปรุงคุณภาพการศึกษา การขจัดความยากจน การลดความเหลื่อมล้ำ การดูแลและให้ความช่วยเหลือเด็กที่ได้รับผลกระทบจากเอชไอวี/เอดส์ การป้องกันเด็กจากการค้ามนุษย์ ความรุนแรงและแสวงประโยชน์จากเด็กในทุกรูปแบบ การรณรงค์ให้ใช้เกลือไอโอดีน การเลี้ยงลูกด้วยนมแม่ในช่วงระยะ 6 เดือนแรก และการช่วยเหลือเด็กใน 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้ เพื่อให้แน่ใจว่าพวกเขาได้เข้าเรียน และได้รับการปกป้องจากเอชไอวี/เอดส์ ความรุนแรงและการถูกรังแกอีกด้วย

ยูนิเซฟจะทำงานต่อไปได้ ก็ด้วยเงินบริจาคจากผู้มีจิตศรัทธา ดังนั้นผมอยากให้ท่านสนับสนุนยูนิเซฟเพื่อช่วยเหลือเด็กในประเทศด้วยการบริจาคเงินในวันนี้ ยิ่งเราได้รับการบริจาคมมากเท่าไร ยิ่งเป็นการเพิ่มจำนวนของเด็กที่จะได้รับความช่วยเหลือมากขึ้นเท่านั้น ความร่วมมือจากท่านจะสามารถสร้างความเปลี่ยนแปลงให้เกิดขึ้นได้ เพื่อนำความหวังไปสู่เด็ก ๆ ผู้ที่สิ้นหวัง เพื่ออนาคตของเด็กๆ และอนาคตของประเทศไทย ผมขอให้ท่านเสียสละตามที่ท่านจะสามารถทำได้

ขอแสดงความนับถือ

(นายอนันท์ ปันยารชุน)
ทูตองค์การยูนิเซฟประจำประเทศไทย

องค์การยูนิเซฟขอเรียนให้ท่านทราบว่า องค์การฯ จะจัดส่งใบเสร็จรับเงินรายปีให้กับท่านในช่วงเดือนมกราคมของปีถัดไป เพื่อความสะดวกในการยื่นเอกสารขอลดหย่อนภาษีเงินได้ประจำปี และเพื่อช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายในการจัดส่งใบเสร็จรับเงิน

โรงเรียนของหนู...
อยู่บนดอย

แม่ฮ่องสอน, ประเทศไทย
เรื่องโดย นัฐวิภา กิ่งทาบ
ภาพโดย มาร์ค โธมัส

หลังแสงแรกอรุณส่องสว่างได้ไม่นาน ที่ด้านหนึ่งของป่าเขียวชอุ่ม เราจะได้ยินเสียงเล็กๆ หลายเสียง พุดคุยประสาธน์กันอย่างร่าเริง ดังมาจากทางเดินขรุขระที่ทอดผ่านหมู่บ้านอันห่างไกล และทิวเขากว้างใหญ่ในอำเภอขุนยวม... ไม่นานเจ้าของเสียงก็ปรากฏตัวให้เห็นในชุดประจำเผ่าหลากสี เท่านั้นๆ เหล่านั้นเลอะเทอะไปด้วยโคลนเลน แสดงให้เห็นว่าเจ้าตัวคงต้องเดินทางมาไกลไม่น้อย แต่สีหน้าเด็ก ๆ กลับเต็มไปด้วยความสุข เพราะนี่เป็นอีกหนึ่งวันที่พวกเขาจะได้ไปโรงเรียน...

อาทิตย์ยา จินวงค์ หนึ่งในครูผู้เป็นกำลังสำคัญของรร. ชาวเขา เพราะสามารถพูดได้ทั้งภาษาไทยและภาษาท้องถิ่น

ชนนิกา มะณีเสวย กับแม่และลุง กำลังทานอาหารเช้าที่ประกอบไปด้วยข้าวที่นำมาคั่วแล้ววด

จุดหมายของเด็กๆ คืออาคารไม้แข็งแรงขนาด 3 ห้องเรียน ที่ประกอบขึ้นอย่างง่ายๆ ด้วยระแนงไม้ไผ่ หลังคาสังกะสี และพื้นไม้กระดานหยาบๆ ซึ่งแม้สถานที่แห่งนี้จะเป็นเพียงอาคารเล็กๆ แต่ที่นี่กลับเป็นสถานที่ที่มอบรากฐานชีวิตที่

ยิ่งใหญ่และมีค่าที่สุดให้แก่เด็ก ๆ นั่นก็คือการศึกษา สำหรับเด็ก ๆ ชาวไทยภูเขาทั้ง 20 คนที่เรียนอยู่ที่โรงเรียนบ้านแม่สุรินทร์น้อยแห่งนี้แล้วนั้น นี่อาจเป็นโอกาสเดียวของพวกเขาที่จะได้เรียนหนังสือในสภาพแวดล้อมที่เป็นโรงเรียนอย่างแท้จริง เพราะสำหรับชนชาวเขาเหล่านี้แล้ว ความยากจน และความห่างไกล ได้ทำให้โอกาสทางการศึกษาเป็นสิ่งที่หาได้ยากยิ่ง โรงเรียนบ้านแม่สุรินทร์น้อยแห่งนี้หรือที่มักเรียกว่า "ห้องเรียนหย่อมบ้าน" เป็นโครงการที่สนับสนุนโดยองค์การยูนิเซฟ ประเทศไทย เพื่อจัดการศึกษาระดับประถมศึกษาให้กับเด็ก ๆ ชาวเขาที่ยากจนและอยู่ในพื้นที่ห่างไกล โครงการนี้เริ่มใน พ.ศ. 2548 โดยความร่วมมือกับสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดแม่ฮ่องสอน เขต 1 หลังจากที่ได้ผลสำรวจของยูนิเซฟ

พบว่ามามีเด็กชาวเขาอีกเป็นจำนวนมากที่ไม่ได้เข้าเรียน ปัจจุบันมีโรงเรียนทั้งหมด 17 แห่ง มีนักเรียนกว่า 470 คน เป้าหมายหลักของโรงเรียนชาวเขาทั้ง 17 แห่งนี้ก็คือ การทำให้เด็กนักเรียนทุกคนสามารถอ่านเขียนภาษาไทย และคิดเลขง่ายๆ ได้เพื่อสามารถนำไปปรับใช้กับชีวิตประจำวัน พร้อมทั้งปลูกฝังให้เด็ก ๆ รู้คุณค่าของทรัพยากรธรรมชาติ รู้จักรักและปกป้องสภาพแวดล้อม ตลอดจนรักษาวัฒนธรรมและประเพณีท้องถิ่นอันดีงาม

ณัฐวิภา กิ่งทาบฯ ครูชาวไทยของโรงเรียนบ้านแม่สุรินทร์น้อย กำลังสอนนักเรียนให้ออกเสียงภาษาไทย

แม่โจ้จะเดินเป็นระยะทางไกลทุกเช้า แม่เด็ก ๆ ก็ยังยิ้มสดใส ยามได้มาโรงเรียน

หลังโรงเรียนเลิก เด็ก ๆ พวกเขาเดินกลับเข้าสู่ทางเดินที่ทอดตัวผ่านป่าในทิวเขากว้างใหญ่...มีงานอีกมาก ที่คอยอยู่ที่บ้าน และพวกเขาที่จะรีบเข้านอนเพื่อพรุ่งนี้จะตื่นแต่เช้า และได้กลับมาที่ "โรงเรียนชาวเขา" ของพวกเขาอีกครั้ง